

Arrest

nr. 136 586 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 augustus 2014 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 mei 2012 het Rijk binnen en diende op 14 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 juli 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 augustus 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 107 313 van 13 november 2012 stelde de Raad de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 november 2012 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De Raad stelde bij arrest nr. 107 336 van 22 februari 2013 de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoekster en haar partner legden op 7 juni 2013 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Vilvoorde een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.8. Op 5 september 2013 diende verzoekster een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied te worden toegelaten op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en met toepassing van de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van dezelfde wet voorziene procedure.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 januari 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De Raad vernietigde de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard bij arrest nr. 127 501 van 28 juli 2014.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 augustus 2014 een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 1 september 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 05.09.2013 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen.

De enige motivering die gegeven wordt is het feit dat haar partner een langdurige verwijdering niet zou verdragen. Dit kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1 eerste lid 3°.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 12bis, § 4 en § 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen.

De enige motivering die gegeven wordt is het feit dat haar partner een langdurige verwijdering niet zou verdragen. Dit kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1 eerste lid 3°.

Deze motivering is te summier al dan niet onbestaand. In feite wordt er alleen maar gesteld dat de door verzoekster opgeworpen bijzondere omstandigheid geen bijzondere omstandigheid is. De motivering van de bestreden beslissing verzuimt uit te leggen waarom aan het vereiste van een bijzondere omstandigheid niet is voldaan.

Dat bovendien art. 12bis §7 is geschonden welke als volgt luidt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind”.

Dat verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 12.07.2011 (nr. 64.654):

“Zoals de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins of er rekening werd gehouden met “het hoger belang van de kinderen” zoals artikel 12bis §7 van de Vreemdelingenwet oplegt. In de mate dat het motief “De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in” als een antwoord wordt bedoeld op de in artikel 12bis §7 van de Vreemdelingenwet bepaalde verplichting tijdens het te voeren onderzoek, is het motief kennelijk onredelijk en ziet de Raad niet in hoe in casu een nieuwe tijdelijke scheiding van de kinderen, van zeer jonge leeftijd, van hun vader, en die zoals het verleden in casu bewezen heeft meer dan een jaar kan duren, het hoger belang van de kinderen dient.

(...)

Voorts geeft de nota met opmerkingen geen antwoord op de grief die stelt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de drie kinderen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen. Daargelaten de vraag of de bijzondere lijdensweg die de verzoekende partij al heeft ondergaan in het

kader van de door haar ingediende aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D, niet kan beschouwd worden als zijnde een uitzonderlijke omstandigheid die haar verhindert met de drie jonge kinderen terug te keren naar Pristina, waar zij opnieuw een aanvraag moet indienen om een visum type D te verkrijgen nu het verleden bewezen heeft dat het meer dan een jaar en bijna vier maanden duurt vooraleer een antwoord wordt gegeven op de aanvraag en zij minstens op 7 april 2009 al een aanvraag deed om een visum type D te verkrijgen en vanaf de aanvang bijgestaan werd door een raadsman die het dossier van de verzoekende partij meermaals in herinnering bracht, acht de Raad artikel 12bis § 7 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond”.

Dat nergens uit blijkt dat de verweerder bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening heeft gehouden met het bestaan van een minderjarig kind. Meer bepaald, een pasgeboren kind.

Dat verweerder wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van een kind. Immers, ten tijde van het indienen van de aanvraag was verzoekster zwanger. De zwangerschap van verzoekster maakte bovendien essentieel onderdeel uit van een eerder bestreden beslissing in hetzelfde dossier dd. 13.01.2014. Toen werd op basis van de zwangerschap van verzoekster de beslissing van de DVZ vernietigd.

Dat verzoekster een volledig dossier heeft aangebracht inclusief stukken die de zwangerschap van verzoekster aantonen.

Dat verweerder een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 12bis §1, 3° Vw.

Dat de verweerder in casu geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de feiten zoals ze voorgelegd waren.

Dat art. 12bis § 4 en §7 geschonden werden.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepaling, immers geduid dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk is omdat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een verblijfsaanvraag in te dienen. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat het door verzoekster bij haar aanvraag aangevoerde argument dat haar echtgenoot niet kan verdragen om langdurig gescheiden van haar te leven geenszins kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat een motivering ontbreekt die haar toelaat te begrijpen waarom haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten als onontvankelijk wordt afgewezen en waarom de door haar aangevoerde argumentatie niet wordt aanvaard. Verweerder gaf immers expliciet aan dat het feit dat verzoeksters partner niet gescheiden van haar wenst te leven gedurende de termijn die nodig is om een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dus geen reden vormt die haar effectief zou verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het kader van de toepassing van de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 3°, § 4 en § 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,
4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat zij, in functie van haar in België verblijvende partner, een aanvraag indiende om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoekster meerderjarig is en dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verweerder heeft voorts uiteengezet dat hij verzoeksters bewering dat haar partner een scheiding van haar gedurende de periode die vereist is om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger niet kan verdragen niet beschouwt als een gegeven dat haar verhindert deze aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Deze zienswijze is niet kennelijk onredelijk. Elke vreemdeling die een partner in België wenst te vervoegen dient immers in beginsel tijdelijk gescheiden te leven van deze partner in afwachting van de eventuele toekenning van een verblijfstoelating en er blijkt niet dat verzoeksters partner om medische of andere ernstige redenen zo sterk van verzoekster afhankelijk is dat hij niet tijdelijk van haar gescheiden kan leven.

Er kan niet worden besloten dat verweerder artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Een schending van artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden vastgesteld. Verzoekster zet namelijk niet uiteen waarom zij van oordeel is dat deze precieze wetsbepaling, die onder meer voorziet dat het aan verweerder toekomt om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten indien de aanvrager wenst gebruik te maken van de procedure die is bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet – wat gebeurde –, is geschonden.

Verzoekster zet uiteen dat verweerder in ieder geval heeft nagelaten de verplichting die voortvloeit uit artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet in aanmerking te nemen die luidt als volgt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster en haar partner een gezamenlijk kind hebben en oordeelde dat verzoeksters partner eventueel de zorgtaken voor dit kind tijdelijk op zich kan nemen terwijl verzoekster een verblijfsaanvraag indient via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Verzoekster houdt derhalve onterecht voor dat verweerder geen rekening hield met de belangen van haar kind.

De verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd gevelde in een zaak waar verweerder naliel rekening te houden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet is, gezien voorgaande vaststelling, niet dienend.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, § 4 en § 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij stelt het volgende:

“Art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna te noemen: Handvest) luidt als volgt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, - (...)*
- (...)*

Dat lid 2 een duidelijke verwijzing is naar het hoorrecht.

Dat het hoorrecht één van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is binnen het Unierecht.

Krachtens art. 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan art. 41 van het Handvest wel degelijk worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor een Europese regelgeving van kracht is.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat dat het Handvest derhalve toepassing vindt.

Dat art. 41 van het Handvest toepassing vindt als de overheid een negatieve beslissing neemt. Dat is in casu zeer zeker het geval.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat dit volgt uit rechtspraak van het Hof van Justitie:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren”.

In onderhavig geval leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid. Zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoekster verwijst naar het eerste middel; het onontvankelijk verklaren van de aanvraag levert een schending op van art. 12bis §4 en §7.

Dat verzoekster, als zij zou zijn gehoord, een actuele weergave van de gezinssituatie had kunnen geven op basis waarvan verweerder een zorgvuldige en gemotiveerde beslissing had kunnen nemen. Verweerder was wel degelijk op de hoogte van de zwangerschap van verzoekster en kon daardoor redelijkerwijs weten dat verzoekster en haar partner inmiddels een kindje hebben.

Doordat verzoekster deze feitelijke en juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.”

3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekster ruim de mogelijkheid kreeg om haar situatie aan verweerder kenbaar te maken in het raam van haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Zij kan dan ook niet stellen dat haar niet de kans werd geboden om eventuele nuttige inlichtingen aan verweerder ter kennis te brengen of de toelichtingen en documenten die zij nuttig achtte mee te delen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de

overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoeksters toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen. Zij beperkt zich namelijk tot het verwijzen naar haar gezinssituatie en het feit dat zij een kind heeft. De gezinssituatie en het gegeven dat verzoekster een kind heeft waren verweerder evenwel niet onbekend en werden in overweging genomen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht of van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan, op basis van de door verzoekster verstrekte toelichting, niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK